

22 ianuarie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte:

Iurie Diaconu

Judecători:

Liliana Catan

Ion Guzun

Maria Ghervas

Victor Burduh

judecând, fără participarea părților, recursul ordinar declarat de către inculpat și avocatul acestuia, Șcheau Igor, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Comrat din 01 octombrie 2018 și sentinței Judecătoriei Cimișlia, sediul Central din 27 noiembrie 2017, în cauza penală în privința lui

Vacarciuc Valeriu Xxxxx, născut la
xx.xx.xxxx, originar și domiciliat Xxxxx.

Termenul de examinare a cauzei:

Instanța de fond: 01.02.2017 - 27.11.2017;

Instanța de apel: 16.01.2018 - 01.10.2018;

Instanța de recurs: 19.11.2018 - 22.01.2019.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința judecătoriei Cimișlia, sediul Central din 27 noiembrie 2017, Vacarciuc Valeriu a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 328 alin. (1) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa sub formă de amendă în mărime de 300 unități convenționale, ceea ce constituie 6 000 lei, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții publice în instituțiile de stat pe termen de 2 ani.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond a reținut, că Vacarciuc Valeriu, activând în baza ordinului șefului IGP al MAI RJVI nr. 44 ef. din 24 ianuarie 2014, în calitate de inspector de sector al postului de poliție nr. 1 a IP Leova, adică fiind persoană publică, potrivit fișei de post a fost investit cu anumite sarcini privind asigurarea menținerii ordinii publice, prevenirea și descoperirea infracțiunilor, altor fapte antisociale, care atentează la viața, integritatea corporală și libertăților persoanelor, drepturile și interesele legitime ale cetățenilor, primirea, înregistrarea și examinarea în limitele competenței sale a declarațiilor, cererilor și comunicărilor cetățenilor despre infracțiuni, cu înregistrarea ulterioară în registrele inspectoratului de poliție, inclusiv întocmirea proceselor-verbale pe contravenții în limitele competenței sale, examinarea și aplicarea sancțiunilor și a altor măsuri de constrângere, în conformitate cu prevederile Codului contravențional.

Astfel, Vacarciuc Valeriu, acționând contrar prevederilor art. 22 alin. (1) lit. a), b), d), f), g) din Legea cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public nr. 158-XVI din 04.07.2008, conform căreia funcționarul public este obligat să respecte Constituția RM, legislația în vigoare, să respecte cu strictețe drepturile și libertățile cetățenilor, să îndeplinească cu responsabilitate, obiectivitate și promptitudine în spirit de inițiativă și colegialitate toate atribuțiile de serviciu, să respecte normele de conduită profesională prevăzută de lege, să respecte regulamentul intern, contrar prevederilor art. 4 al Legii cu privire la activitatea Poliției și statutul polițistului nr. 320 din 27 decembrie 2012, potrivit căreia activitatea Poliției se desfășoară exclusiv în baza și pentru executarea legii, în interesul persoanei, al comunității și în sprijinul instituțiilor statului, pentru apărarea drepturilor și libertăților fundamentale și demnității umane, prevăzute în Declarația universală a drepturilor omului, în Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale, în Codul European de etică al poliției și în alte acte internaționale, în conformitate cu principiile legalității, respectării drepturilor și libertăților fundamentale ale omului, imparțialității și nediscriminării, controlului ierarhic permanent, răspunderii personale și profesionalismului; art. 25 alin. (1) al aceiași Legi, potrivit căreia polițistul își exercită atribuțiile și îndeplinește obligațiile, care îi revin potrivit legii, în limitele competenței și conform funcției deținute, precum și contrar prevederilor art. 26 alin. (1) al Legii menționate, potrivit căreia polițistul are obligația să desfășoare activitatea profesională exclusiv pe baza și în executarea legii, fiind totodată obligat:

- să se conducă în exercitarea atribuțiilor de serviciu, de legislație, asigurând îndeplinirea sarcinilor ce stau în fața Poliției;

- să execute la timp și întocmai atribuțiile conform funcției deținute;

- să manifeste, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, inițiativă și perseverență, obiectivitate și imparțialitate;

- să perfecționeze în permanență nivelul său de pregătire profesională, cunoscând totodată că atribuțiile de serviciu ale polițistului sunt specificate în actele normative departamentale și în fișa postului, aprobate în modul stabilit, fiind cunoscut cu faptul, că potrivit prevederilor pct. 6 lit. g) din Codul de Etică și deontologie al polițistului, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 481 din 10.05.2006, profesionalismul presupune aplicarea corectă și responsabilă a cunoștințelor teoretice și a deprinderilor practice pentru exercitarea atribuțiilor de serviciu, a comis depășirea atribuțiilor de serviciu în următoarele circumstanțe.

La 16.10.2015, Vacarciuc Valeriu, prin intermediul Unității de Gardă a IP Leova, aproximativ la orele 19.00, primind informația despre faptul că la domiciliul familiei Cojocaru, amplasat pe str. Xxxxx, or. Xxxxx, are loc un incident între foștii soți Gheorghe și Ina, s-a deplasat în calitate de membru al grupului operativ și totodată în calitate de inspector de sector al Sectorului nr. 1

Leova al Inspectoratului de Poliție Leova pentru stabilirea circumstanțelor și acumularea materialelor necesare.

Ajungând la fața locului, adică pe str. Xxxxx, or. Xxxxx, acesta a constatat că, informația cu privire la incident s-a adeverit, însă ținând cont de faptul că Cojocaru Gheorghe, fiind agitat, la cerințele sale de a se calma nu reacționa, urmărind scopul escortării acestuia la sediul Inspectoratului de Poliție Leova și reținerii în temeiul art. 433 Cod contravențional, ținând cont de funcția deținută și drepturile acordate prin art. 19 al Legii cu privire la activitatea poliției și statutul polițistului nr. 320 din 27 decembrie 2012, urmărind scopul prevenirii unei contravenții sau infracțiuni din domeniul violenței în familie, cunoscând de faptul că pentru neîndeplinirea cerințelor legale ale polițistului, precum și alte acțiuni sau inacțiuni ce împiedică exercitarea atribuțiilor sale atrag după sine răspunderea stabilită de legislație, i-a cerut acestuia să-și înceteze acțiunile și să-1 urmeze la Inspectorat pentru documentarea cazului, însă Cojocaru Gheorghe nu a reacționat și nu s-a supus cerințelor legale, iar ca rezultat în privința lui a fost aplicată forța fizică. Astfel, el, în continuare având suspiecții că Cojocaru Gheorghe se afla în stare de ebrietate, necătând la faptul că nu a formulat o îndreptare motivată, adresată medicului narcolog, pentru constatarea stării de ebrietate, fără a ține cont de faptul că afară era timp de noapte și frig, l-a escortat pe acesta desculț la Spitalul raional Leova, unde nu l-a condus în interiorul sediului, ci l-a ținut aproximativ o oră în stradă, iar apoi, Cojocaru Gheorghe, nefiind examinat de către medic, cu privire la stabilirea stării de ebrietate, a fost escortat la IP Leova.

Tot el, prezentându-se împreună cu Cojocaru Gheorghe la Inspectoratul de Poliție Leova, a depus raport la Unitatea de Gardă pentru anexare la materialele deja înregistrate în R2 cu N 2722 din 16.10.2015 privind acțiunile lui Cojocaru Gheorghe, prin care a denunțat acte de ultragiurie a colaboratorilor organelor de ocrotire a normelor de drept, opunerea de rezistență și pe faptul de nesubordonare cu rea-voință dispoziției sau cererii legitime a colaboratorilor organelor de ocrotire a normelor de drept, care urmau a fi calificate potrivit prevederilor art. 336 și art. 353 alin. (1) CC, neavând spre examinare materialele cu privire la acțiunile pretins ilegale ale lui Cojocaru Gheorghe potrivit prevederilor art. 336 și art. 353 alin. (1) CC, totodată rezultând din raportul depus că la caz el se califica în calitate de victimă, depășindu-și drepturile și atribuțiile acordate prin lege, urmărind scopul reținerii lui Cojocaru Gheorghe, a întocmit procesul-verbal cu privire la reținere cu seria „A”, din 16.10.2015 orele 21.48 min., în baza căruia ultimul a fost plasat în Izolatorul de detenție Preventivă a Inspectoratului de Poliție Leova, unde a fost deținut ilegal pe o durată de 24 ore, adică până la 17.10.2015.

Astfel, Vacarciuc Valeriu, fiind persoană publică, acționând ilegal, prin nerespectarea și îndeplinirea defectuoasă a atribuțiilor de serviciu, care reglementează activitatea de serviciu, a comis acte ce depășesc în mod vădit

limitele drepturilor și atribuțiilor acordate prin lege, încălcându-i dreptul la apărare lui Cojocaru Gheorghe în cauză contravențională și cauzându-i daune considerabile.

Organul de urmărire penală a încadrat acțiunile lui Vacarciuc Valeriu în baza art. 328 alin. (1) Cod penal - excesul de putere sau depășirea atribuțiilor de serviciu, adică săvârșirea de către o persoană publică a unor acțiuni care depășesc în mod vădit limitele drepturilor și atribuțiilor acordate prin lege, dacă aceasta a cauzat daune în proporții considerabile intereselor publice și drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice.

Instanța de fond, fiind investită cu judecarea cauzei, a ajuns la concluzia excluderii din învinuire faptul incriminării reținerii lui Cojocaru Gheorghe, „în lipsa procesului verbal cu privire la contravenții,, și învinuirea cauzării de către inculpat a daunelor considerabile intereselor publice, noțiune declarată neconstituțională potrivit Hotărârii Curții Constituționale nr. 22 din 27.06.2017.

Astfel, instanța de fond a ajuns la concluzia încadrării juridice a acțiunilor inculpatului Vacarciuc Valeriu în baza art. 328 alin. (1) Cod penal - excesul de putere sau depășirea atribuțiilor de serviciu, adică săvârșirea de către o persoană publică a unor acțiuni care depășesc în mod vădit limitele drepturilor și atribuțiilor acordate prin lege, dacă aceasta a cauzat daune în proporții considerabile drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice.

3. Împotriva sentinței a declarat apel inculpatul, care a solicitat casarea acesteia și pronunțarea unei noi hotărâri prin care să fie achitat.

În motivarea apelului a indicat:

- instanța de judecată a dat o apreciere greșită probelor administrate, interpretând greșit prevederile art. 328 Cod penal și a ignorat rigorile de drept procesual-penal care dovedeau ilegalitatea unor probe anexate la materialele cauzei, ajungând în mod eronat la concluzia privind existența în acțiunile inculpatului a infracțiunii prevăzute de art. 328 Cod penal;

- instanța de judecată, reținând că el l-ar fi ținut la 16.10.15 pe Cojocaru Gheorghe mai mult de o oră în fața SR Leova desculț, nu a ținut cont în acest sens de declarațiile martorilor Cojocaru Ina și Stanciu Iurie care au confirmat că încă de la reținerea părții vătămate în apartamentul său, ultimului i s-a propus în repetate rânduri să se încălze, dar acesta a refuzat categoric de a se încălța, lovind cu piciorul în încălțăminte care i-a fost dată. Mai mult ca atât, la insistența inculpatului și a lui Stanciu Iurie, partea vătămată s-a deplasat împreună cu aceștia spre SR Leova, luând cu ei o pereche de încălțăminte a lui Cojocaru Gheorghe;

- consideră apelantul că atât el cât și colegul său, Stanciu Iurie, au întreprins toate măsurile pentru a preveni expunerea sănătății lui Cojocaru Gheorghe căruia pericol, acesta fiind îmbrăcat în haine de sezon, în scurtă și pantaloni, fapt confirmat de martorii Cojocaru Ina, Stanciu Iurie și Hîțu Ion, acestuia fiindu-i acordată în repetate rânduri și posibilitatea de a se încălța, fapt refuzat în mod demonstrativ de Cojocaru Gheorghe;

- referitor la aspectul neemiterii de către inculpat a îndreptării pentru examinarea medicală, menționează apelantul că Cojocaru Gheorghe în mod categoric nu a acceptat de a trece examinarea medico-legală în vederea stabilirii stării de ebrietate și naturii acesteia și chiar în condițiile neeliberării acestei îndreptării acest fapt nu a condiționat o daună considerabilă drepturilor și intereselor acestuia;

- consideră că refuzul categoric al lui Cojocaru Gheorghe de a fi supus unei examinări medicale, face inefficientă și practic lipsită de sens orice îndreptare făcută în adresa medicului;

- apelantul consideră că nu este clar care este temeiul faptic de a considera că temperatura de afară, în noaptea din 16.10.2015 era scăzută și era frig, în acest sens nefiind administrat un careva probatoriu;

- acțiunile sale au fost orientate cu bună-știință asupra curmării ilegalităților comise de Cojocaru Gheorghe, înlăturării pericolului pe care îl prezenta acesta pentru ordinea publică, pentru drepturile altor persoane;

- prima instanță a pus la baza sentinței în mare măsură declarațiile lui Cojocaru Gheorghe care are un interes direct de a ascunde circumstanțele reale ale cazului;

- acțiunile de urmărire penală sub formă de ridicare a copiilor de pe înscrisuri din alte dosare penale sunt lovite de nulitate, fiind efectuate contrar art. 279 Cod de procedură penală, până la începerea urmăririi penale, fiind inadmisibile ca probe în condițiile art. 94 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, neputând fi puse la baza soluționării prezentei cauze penale.

4. Prin decizia Colegiului judiciar al Curții de Apel Comrat din 01 octombrie 2018, s-a respins ca nefondat apelul declarat cu menținerea sentinței fără modificări.

4.1. Analizând probele cauzei în cumul, apreciind fiecare probă din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor, Colegiul a reținut că instanța de fond a stabilit în mod cert situația de fapt corespunzător materialului probator administrat și corect a adoptat o sentință de condamnare în privința lui Vacarciuc Valeriu pe motiv că fapta lui întrunește elementele infracțiunii prevăzute de art. 328 alin. (1) Cod penal, *depășirea atribuțiilor de serviciu, adică săvârșirea de către o persoană publică a unor acțiuni care depășesc în mod vădit limitele drepturilor și atribuțiilor acordate prin lege, care a cauzat daune în proporții considerabile drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice.*

În sensul aprecierii acțiunilor inculpatului Vacarciuc Valeriu conform învinuirii, Colegiul a menționat că prin probatoriul anexat la materialele cauzei este dovedită vina acestuia în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 328 alin. (1) Cod penal, fiind stabilit cu certitudine faptul că inculpatul activând în baza ordinului șefului IGP al MAI RM nr. 44 ef. din 24 ianuarie 2014, în calitate de

inspector de sector al postului de poliție nr. 1 a Inspectoratului de poliție Leova, adică fiind persoană publică, acționând contrar prevederilor art. 22 alin. (1) lit. a), b), d), f), g) din Legea cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public nr. 158-XVI din 04.07.2008, a depășit atribuțiile de serviciu care depășesc în mod vădit limitele drepturilor și atribuțiilor acordate prin lege, legate de ținerea părții vătămate pe timp de noapte în frig, desculț, lipsindu-l de libertate pe o perioadă de 24 ore.

Cu referire la argumentele invocate de apelant precum că instanța de fond greșit a apreciat probele, și anume declarațiile martorilor Cojocaru Ina, Stanciu Iurie și Hîțu Ion, părții vătămate Cojocaru Gheorghe, privind acuzarea că inculpatul l-a ținut pe partea vătămată pe timp de noapte și în frig, desculț, lipsindu-l de libertate pe o perioadă de 24 ore, Colegiul a relevat faptul că apelantul în detaliu a descris situația conform căreia acesta a întreprins toate măsurile ca partea vătămată să se încălze dar ultima a refuzat, însă a omis să invoce careva argumente privind reținerea ilegală a lui Cojocaru Gheorghe.

Instanța de apel a menționat că odată ce partea apărării nu neagă prin esența apelului declarat, că încă de la deplasarea polițiștilor la adresa or. Xxxxx, str. Xxxxx, Cojocaru Gheorghe a fost reținut, cert este că din acel moment și în continuare ultimul s-a aflat în custodia poliției.

Deci, sarcina organului statal, în custodia căruia se află persoana reținută este de a asigura integritatea lui fizică și psihică, a nu-i pricinui careva vătămări sau suferințe. Comportamentul neadecvat al persoanei reținute, însoțit de acțiuni care să provoace sie careva suferințe fizice sau psihice, trebuie documentat corespunzător, ca să fie excluse orice dubii că persoana a fost tratată necorespunzător de către colaboratorii de poliție sub supravegherea căruia s-a aflat.

Astfel, partea apărării a eșuat a demonstra viceversa, chiar dacă declarațiile martorilor invocați sunt părtinitoare inculpatului, totuși probe documentare care să confirme reacția promptă a inculpatului de a documenta acțiunile părții vătămate aflate în custodia poliției, de a-și cauza sie vătămări sau suferințe, nu au fost administrate. Mai mult ca atât, apelantul nu a invocat nici un argument vis-a-vis de învinuirea privind deținerea ilegală a părții vătămate pentru 24 ore.

Colegiul a indicat că din probele administrate, a fost demonstrat cu certitudine că Vacarciuc Valeriu neavând spre examinare careva materiale cu privire la acțiunile pretins ilegale ale lui Cojocaru Gheorghe potrivit prevederilor art. 336 și art. 353 alin. (1) Cod contravențional, depășindu-și drepturile și atribuțiile acordate prin lege, a întocmit procesul-verbal de reținere și l-a reținut pentru o perioadă de 24 ore.

Drept urmare, Colegiul a menționat că afirmațiile apelantului precum că prima instanță a bazat sentința în mare parte pe declarațiile părții vătămate care are interes direct de a ascunde conduita sa ilegală, și tatălui acestuia Cojocaru Gh. S.

care are interes de a favoriza fiul său și acțiunile sale de aplicare a violenței față de fosta sa noră, Cojocaru Ina, nu sunt relevante cauzei, poartă un caracter pur declarativ și nu pot fi reținute ca argumente în vederea aprecierii temeiniciei apelului declarat.

Invocarea de către apelant a prevederilor art. 251 Cod de procedură penală, instanța de apel a considerat-o irelevantă speței, deoarece instanța de fond la pronunțarea sentinței a dat apreciere acestor circumstanțelor.

Întru susținerea concluziei primei instanțe de respingerea argumentelor părții apărării privind nulitatea actelor procesuale, Colegiul a menționat că încălcările pretinse a fi comise în cadrul urmăririi penale și invocate de către partea apărării se referă la cele prevăzute de alin. (1) art. 251 Cod de procedură penală și pentru a fi luate în considerație de către instanță la judecarea cauzei, este necesar ca să fie respectate prevederile alin. (4) al art. 251 Cod de procedură penală, adică încălcarea oricărei alte prevederi legale decât cele prevăzute în alin. (2) atrage nulitatea actului dacă a fost invocată în cursul efectuării acțiunii - când partea este prezentă, sau la terminarea urmăririi penale când partea ia cunoștință de materialele dosarului, sau în instanța de judecată - când partea a fost absentă la efectuarea acțiunii procesuale, precum și în cazul în care proba este prezentată nemijlocit în instanță.

Materialele cauzei penale atestă că la 16 ianuarie 2017, inculpatul și apărătorul său au făcut cunoștință cu materialele cauzei iar careva cereri sau demersuri, inclusiv și invocarea nulității actului nu au înaintat. Prin urmare, Colegiul a indicat că invocarea nulității actului procesual în instanța de judecată, fără a fi invocată la terminarea urmăririi penale, când partea ia cunoștință de materialele dosarului, nu atrage nulitatea actului, respectiv și acest argument al apelantului a fost considerat neîntemeiat, neputând fi luat în considerație ca temei de casare a hotărârii contestate.

Astfel, Colegiul a considerat neîntemeiate și neconfirmate argumentele apelului, constatând că instanța de fond, cercetând în cumul probele administrate în ședința de judecată prin prisma admisibilității, pertinentei și concludenței, utilității și veridicității raportată la declarațiile date în ședința de judecată și probele administrate, a stabilit o corectă situație de fapt, dând faptelor reținute în sarcina inculpatului încadrarea juridică corespunzătoare, și anume în baza art. 328 alin. (1) Cod penal, iar pentru săvârșirea infracțiunii date inculpatului i-a fost stabilită pedeapsă echitabilă în limitele sancțiunii normei penale date.

Declarațiile inculpatului precum că nu a săvârșit infracțiunea incriminată, au fost apreciate drept critice, Colegiul considerând că ele reprezintă o formă de eschivare de la răspundere pentru cele comise, or motivul invocat de inculpat precum că instanța a ignorat circumstanțele factice ale cauzei, nu este confirmat prin careva probe veridice și pertinente, fiind unul declarativ.

În ceea ce privește soluția instanței de fond în partea numirii pedepsei,

Colegiul a conchis că la stabilirea categoriei și termenului pedepsei, corect instanța a aplicat prevederile legale, și în conformitate cu art. 7, 75 Cod penal, a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de personalitate celui vinovat, de circumstanțele atenuante și agravante ale cauzei, precum și scopul pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului.

În asemenea circumstanțe, Colegiul a conchis că pedeapsa sub formă de amendă numită inculpatului în mărime conform sancțiunii în vigoare la data comiterii faptei, este echitabilă, asigurându-se restabilirea echității sociale și prevenirea comiterii de noi infracțiuni, pedeapsă ce va duce la conștientizarea de către inculpat a necesității respectării legii, ceea ce asigură îndeplinirea scopului pedepsei penale prevăzut la art. 61 alin. (2) Cod penal.

5. Recurs ordinar declară inculpatul și avocatul acestuia, Șcheau Igor, care invocând prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) și 8) Cod de procedură penală, solicită casarea hotărârilor de condamnare emise în privința lui Vacarciuc Valeriu și pronunțarea unei noi hotărâri prin care acesta să fie achitat din motivul lipsei în acțiunile sale a elementelor infracțiunii incriminate.

În motivarea recursului se indică:

- instanța de apel a recurs doar la parafrizarea conținutului rechizitoriului, expunând aproape identic conținutul învinuirii aduse lui Vacarciuc Valeriu, deși în condițiile legii, urma să se pronunțe asupra motivelor datorită cărora consideră că acțiunile acestuia ar depăși vădit limitele atribuțiilor lui conform legii;

- argumentul privind ținerea părții vătămate în frig, se combate prin declarațiile martorilor oculari, cărora instanța de apel nu le-a dat o apreciere cuvenită;

- faptul privării de libertate a părții vătămate pentru un termen de 24 de ore, nu poate fi considerat ca fiind un indiciu al comiterii infracțiunii prevăzute de art. 328 Cod penal, deoarece pretinsa parte vătămată a fost reținută conform art. 433 Cod contravențional, în condițiile legii pentru a curma acțiunile ilegale ale acestuia, manifestate prin aplicarea violenței în familie, ultragiarea fizică și verbală a colaboratorilor de poliție și nesupunerea cerințelor legale ale acestora, toate aceste aspecte fiind descrise clar în apelul apărării;

- prima instanță în genere nu a expus careva probe în favoarea argumentului privind ilegalitatea reținerii părții vătămate Cojocaru Gheorghe, de facto limitându-se doar la aspectul privind ținerea desculț a acestuia în fața Spitalului Raional Leova și faptului neemiterii unei îndreptări pentru trecerea examinării medicale în vederea stabilirii stării de ebrietate;

- prima instanță, fără a aduce careva argumente, a menționat formal că reținerea lui Cojocaru Gheorghe a fost una ilegală, fapt care a fost admis și însușit eronat și de instanța de apel;

- instanța de apel, constatând că partea vătămată a fost reținută ilegal de către inculpat, nu a ținut cont de acțiunile acesteia, care a admis aplicarea violenței în familie față de soția sa, a ultragiat colaboratorii de poliție, atât fizic cât și verbal,

nu s-a supus cerințelor legale ale colaboratorilor de poliție, comițând contravențiile prevăzute de art. 336, 353 Cod contravențional;

- la 16.10.2015, când a fost reținut Cojocaru Gheorghe, conform legii inculpatul avea atribuții de agent constatat, fapt care rezultă din fișa sa de post, ordinul de numire în funcție a acestuia etc., anexate la materialele cauzei penale. Astfel, fiind subiect cu drept de constatare și cu drept de aplicare a măsurilor procesuale de constrângere - agent constatat conform art. 385 Cod contravențional, inculpatul, conform art. 433 Cod contravențional, dispunea de dreptul de a aplica reținerea față de Cojocaru Gheorghe;

- atât inculpatul cât și colegul său, Stanciu Iurie, au întreprins toate măsurile pentru a preveni expunerea sănătății lui Cojocaru Gheorghe căruiva pericol, ultimul fiind îmbrăcat în haine de sezon, în scurtă și pantaloni, fapt confirmat de martorii Cojocaru Ina, Stanciu Iurie și Hîțu Ion, acestuia fiindu-i acordată în repetate rânduri și posibilitatea de a se încălța, fapt refuzat în mod demonstrativ de Cojocaru Gheorghe;

- referitor la aspectul neemiterii de către inculpat a îndreptării pentru examinarea medicală, menționează apelantul că Cojocaru Gheorghe în mod categoric nu a acceptat de a trece examinarea medico-legală în vederea stabilirii stării de ebrietate și naturii acesteia și chiar în condițiile neeliberării acestei îndreptări, acest fapt nu a condiționat o daună considerabilă drepturilor și intereselor acestuia;

- consideră că refuzul categoric al lui Cojocaru Gheorghe de a fi supus unei examinări medicale, face inefficientă și practic lipsită de sens orice îndreptare făcută în adresa medicului;

- nu este clar care este temeiul faptic de a considera că temperatura de afară, în noaptea din 16.10.2015 era scăzută și era frig, în acest sens nefiind administrat un careva probatoriu;

- recurenții consideră că inculpatul a acționat conform art. 20, 24, 25 din Legea cu privire la Poliție și statutul polițistului, Codului contravențional, Legii privind modul de aplicare a forței fizice, a mijloacelor special și a armelor de foc nr. 218 din 19.10.2012, acțiunile acestuia nefiind în nici un caz vădit contrare atribuțiilor de serviciu, aspecte care au fost ignorate de instanța de apel;

- acțiunile de urmărire penală sub formă de ridicare a copiilor de pe înscrisuri din alte dosare penale sunt lovite de nulitate, fiind efectuate contrar art. 279 Cod de procedură penală, până la începerea urmăririi penale, fiind inadmisibile ca probe în condițiile art. 94 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală și neputând fi puse la baza soluționării prezentei cauze penale;

- în condițiile art. 251 alin. (2) Cod de procedură penală, încălcările menționate viciază cu nulitate absolută actele procesuale vizate, deoarece ele vizează competența după materie a organului de urmărire penală, putând fi invocate oricând și putând fi luate în calcul de instanța de judecată și din oficiu. Astfel, trimiterile la art. 251 alin. (4) Cod de procedură penală pe care le face în sentința atacată instanța de judecată,

sunt vădit neîntemeiate.

5.1. Pe marginea recursului declarat, procurorul depune referință prin care solicită respingerea acestuia ca inadmisibil deoarece instanțele de fond, în strictă conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală, au verificat, au apreciat și s-au pronunțat pe fiecare probă din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor.

Lecturând conținutul cererii de apel declarată de inculpat, în coraport cu decizia instanței de apel, se constată că această instanță s-a pronunțat asupra tuturor motivelor recurentului și motivarea soluției corespunde dispozitivului hotărârii contestate.

6. Judecând recursul ordinar și verificând legalitatea hotărârii atacate în baza materialelor din dosar, Colegiul penal lărgit luând în considerație prevederile art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, conchide că acesta urmează a fi respins din următoarele considerente.

Conform art. 424 Cod de procedură penală, *instanța de recurs judecă recursul numai cu privire la persoana la care se referă declarația de recurs în raport cu calitatea pe care aceasta o are în proces și numai în limitele temeiurilor prevăzute în art. 427 Cod de procedură penală, fiind în drept să judece și în baza temeiurilor neinvocate, fără însă a i se agrava situația.*

Potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, *hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în acest articol.*

Erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial. Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Raportând aceste prevederi la speța examinată, Colegiul penal lărgit reține că recursul este depus de inculpat și avocatul acestuia și ca temei de drept s-a invocat art. 427 alin. (1) pct. 6) și 8) Cod de procedură penală.

Colegiul penal reiterează că pct. 6) stipulează că, *hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în cazul în care instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.*

În partea descriptivă a deciziei, instanța de apel urmează să expună succint faptele de săvârșirea cărora inculpatul este declarat vinovat sau a învinuirii sub care a fost pus, fondul apelului, conținutul solicitărilor părților participante în ședința judiciară, argumentele suplimentare, concluzia generală a instanței pe marginea apelului și temeiurile de fapt și de drept, motivele adoptării soluției respective, să se pronunțe

asupra tuturor motivelor indicate în apel, precum și dispozitivul deciziei trebuie să corespundă concluziilor făcute de instanță în partea descriptivă.

Astfel, instanța de recurs constată că argumentele recurențelor, formulate în temeiul statuat la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, nu-și găsesc confirmare, or instanța de apel s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și decizia cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, dispozitivul deciziei fiind concordant motivării soluției și clar expus, fiind în corespundere deplină cu prevederile art. 417 alin. (1) Cod de procedură penală.

În corespundere cu art. 410 alin. (1), 414 alin. (1), 417 alin. (1) pct. 8), 419 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, este obligată să verifice legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar, iar rejudecarea cauzei de către instanța de apel se desfășoară potrivit regulilor generale pentru examinarea cauzelor în prima instanță. Decizia instanței de apel trebuie să cuprindă temeiurile de fapt și de drept care au dus la admiterea sau respingerea apelului, precum și motivele adoptării soluției respective.

Potrivit art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, a verificat legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță și conform materialelor din dosar, ajungând la concluzia corectă că sentința urmează a fi menținută, soluție expusă desfășurat și argumentat în pct. 4.1. din prezenta decizie.

Asupra celor constatate se impune și mențiunea că, chestiunea de apreciere a probelor dată de instanța de apel, invocată de recurenți în cererea de recurs, ține de starea de fapt a cauzei, iar stabilirea acesteia este de competența instanței de fond și apel. Prin urmare, se reține că regula generală desprinsă din dispozițiile art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală prevede că, la etapa de judecare a recursului ordinar instanța de recurs verifică erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în baza temeiurilor stipulate expres de norma respectivă, dar nu apreciază sau face o reapreciere a stării de fapt reținute în speță.

Motivarea hotărârii este un proces de analiză și sinteză a actelor și lucrărilor dosarului, care nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor amănunțit, atât timp cât sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărârii penale, așa cum s-a procedat, de altfel, în cauza de față. Investită cu o situație de fapt, instanța de apel, ca urmare a efectuării cercetării judecătorești, a expus situația de fapt reținută pe baza probatoriului administrat și a concluzionat corect ca aceasta se circumscrie încadrării juridice în baza art. 328 alin. (1) Cod penal, potrivit căreia Vacarciuc Valeriu a fost recunoscut vinovat și condamnat.

Mai mult, din materialele dosarului rezultă, că instanța de apel la examinarea cauzei, a ținut cont în deplină măsură de prevederile art. 27, 99 - 101 Cod de procedură penală, a cercetat sub toate aspectele probele administrate, le-a verificat minuțios,

dându-le o reapreciere proprie, justă, prin prisma pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, care în ansamblu au confirmat vinovăția inculpatului.

Colegiul reține că, în conformitate cu prevederile art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel judecând apelul a verificat legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor administrate la caz, ajungând la concluzia că sentința urmează a fi menținută. Or, în fapt, decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, ea fiind legală și întemeiată, instanța de apel a dat răspuns la toate argumentele invocate de inculpat, specificând motivele pe care și-a întemeiat soluția adoptată, la caz, de respingere a apelului.

Referitor la eroarea prevăzută în pct. 8) alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, care stipulează că *hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când în acțiunile inculpatului nu au fost întrunite elementele infracțiunii*, Colegiul reiterează că nici acest temei nu și-a găsit confirmare la judecarea cauzei, nefiind stabilite presupusele erori de drept invocate de către recurent.

Eroarea gravă de fapt trebuie înțeleasă în sensul atribuit de legislator în art. 6 pct. 11¹⁾ Cod de procedură penală și anume stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora. Eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor. Eroarea gravă de fapt trebuie să rezulte din situația dosarului, privită ca o stare de fapt.

Pentru a constitui caz de casare, eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte, să fi influențat asupra soluției cauzei, iar pe de altă parte, să fie vădită, neîndoielnică.

Eroarea gravă de fapt nu privește dreptul de apreciere a probelor, ci discordanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține.

Sub aspectul situației de „*neîntrunire a elementelor infracțiunii*”, se înțeleg acele cazuri când s-a produs condamnarea persoanei, însă acțiunile acesteia nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii respective (persoana nu este subiect al acestei infracțiuni, lipsește latura obiectivă sau subiectivă, sau legătura cauzală dintre acestea).

Astfel, verificând legalitatea hotărârii atacate sub aceste aspecte, Colegiul penal lărgit reține, că starea de fapt reținută și de drept apreciată de către instanța de apel, concordă cu circumstanțele stabilite și probele administrate, relatate și examinate în cuprinsul hotărârii atacate.

De asemenea, Colegiul penal lărgit constată, că temeiurile la care se referă autorii recursului nu sunt aplicabile din punctul de vedere al prezentei erori de drept care ar fi temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei instanței de apel, iar argumentele invocate nu pot servi temei de desființarea unei hotărâri întemeiate, deoarece instanța de apel a constatat și motivat decizia sa și corect a menținut sentința

instanței de fond prin care Vacarciuc Valeriu a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 328 alin. (1) Cod penal.

Cu referire la invocările recurențelor expuse în recursul declarat, Colegiul lărgit menționează că, într-adevăr la 16.10.2015, când a fost reținut Cojocaru Gheorghe, inculpatul, conform art. 385 Cod contravențional, avea atribuții de agent constatat, fiind subiect cu drept de constatare și cu drept de aplicare a măsurilor procesuale de constrângere, inclusiv *reținerea*.

Potrivit art. 433 Cod contravențional, *reținerea constă în limitarea de scurtă durată a libertății persoanei fizice*, cu indicarea expresă a cazurilor când se aplică această măsură procesuală de constrângere. Art. 435 alin. (1) Cod contravențional stipulează că *reținerea nu poate depăși **3 ore**, cu excepția cazurilor prevăzute de prezentul articol*, iar alin. (2) al aceleiași norme prevede că *reținerea poate fi aplicată pe un termen mai mare decât cel indicat la alin. (1), cu autorizația judecătorului de instrucție, dar nu mai mult de 24 ore*.

În acest context, Colegiul lărgit precizează că depășirea atribuțiilor de serviciu de către Vacarciuc Valeriu, constau în aceea că, deși avea dreptul de a reține partea vătămată, durata acesteia nu putea depăși 3 ore, or în cazul reținerii persoanei pentru 24 ore, era necesară autorizația judecătorului de instrucție. Tot aici se menționează, că drept motiv de reținere a lui Cojocaru Gheorghe, în procesul-verbal cu privire la reținere, inculpatul indică comiterea de către acesta a contravențiilor prevăzute de art. 353 și art. 336 Cod contravențional, neținând cont de faptul că reținerea se aplică numai în cazul contravențiilor flagrante pentru care Codul contravențional prevede sancțiunea arestului contravențional.

În speță, potrivit procesului-verbal cu privire la contravenție din 16.10.2015, agentul constatat a constatat că Cojocaru Gheorghe a comis contravențiile prevăzute de art. 353 alin. (1) și art. 336 Cod contravențional, pentru comiterea cărora Codul prevede sancțiuni sub formă de amendă sau muncă neremunerată, astfel inculpatul, depășindu-și atribuțiile de serviciu, a reținut partea vătămată pentru o perioadă de 24 ore, în lipsa temeiurilor legale expres prevăzute în art. 433 Cod contravențional.

În altă ordine de idei, Colegiul precizează că potrivit art. 432 Cod contravențional, o altă măsură procesuală de constrângere care poate fi aplicată de către agentul constatat este și *testarea alcoolsopică sau examenul medical pentru constatarea stării de ebrietate produse de alcool sau de alte substanțe*.

Potrivit Regulamentului privind modul de testare alcoolsopică și examinare medicală pentru stabilirea stării de ebrietate și naturii ei, testării alcoolsopice, la decizia poliției, se supun persoanele bănuite de consum de alcool, consum de droguri și/sau de alte substanțe ce provoacă ebrietate, care încalcă ordinea publică și/sau care manifestă comportament agresiv și violent. Examinarea medicală este efectuată în baza biletului de trimitere, eliberat de lucrătorul organelor de drept, conducătorii de întreprinderi și organizații, precum și în baza adresării personale.

În speță, inculpatul, având suspjecții că Cojocaru Gheorghe se afla în stare de ebrietate, deși nu a eliberat în adresa medicului narcolog o îndreptare motivată (bilet de trimitere) pentru constatarea stării de ebrietate a părții vătămate, a escortat-o pe aceasta desculț, pe timp de noapte și frig, la spitalul raional Leova, unde l-a ținut aproximativ o oră în stradă, și deoarece nu a fost respectată procedura de examinare, Cojocaru Gheorghe nu a fost examinat de către medic, fiind escortat la IP Leova.

Astfel, Colegiul consideră drept nefondate afirmațiile recurenților precum că îndreptarea la medicul narcolog nu a fost eliberată de către Vacarciuc Valeriu deoarece Cojocaru Gheorghe a refuzat categoric de a trece examinarea medico-legală, or acesta nu reprezintă motiv de a nu întocmi biletul de trimitere, de către inculpat nefiind înregistrat nici refuzul părții vătămate în acest sens.

Poziția inculpatului precum că a întreprins toate măsurile pentru a preveni expunerea sănătății lui Cojocaru Gheorghe căruiva pericol, ultimului fiindu-i acordată în repetate rânduri posibilitatea de a se încălța, fapt refuzat în mod demonstrativ de acesta, Colegiul o consideră una nefondată, de apărare, deoarece chiar și în cazul în care partea vătămată refuza să se încălțe, nu este clar de ce totuși a fost ținută lângă spital în situația în care inculpatul nici nu a întocmit îndreptarea către medicul narcolog, mai mult, de ce partea vătămată a fost ținută afară dar nu în incinta spitalului.

Reieșind din cele expuse, Colegiul consideră dovedit faptul depășirii atribuțiilor de serviciu de către Vacarciuc Valeriu față de Cojocaru Gheorghe legate de ținerea acestuia pe timp de noapte în frig, desculț și lipsirea de libertate pe o perioadă de 24 ore, prin ce i-a cauzat acestuia daune în proporții considerabile drepturilor și intereselor ocrotite de lege.

Cât ține de invocarea recurenților vis-a-vis de încălcările organului de urmărire penală care duc la nulitatea actelor procesuale, Colegiul menționează că aceasta a fost obiect de discuție în cadrul examinării cauzei în ordine de apel, iar instanța de apel, argumentat și detaliat s-a expus asupra acestui motiv, argumente pe care instanța de recurs le consideră juste și le acceptă, iar pentru a evita repetări inutile le însușește, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CEDO, care în cauza *Albert vs. România* din 16.02.2010, statuează că art. 6 §1 din CEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument, cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

Rezumând aceste constatări, Colegiul atestă corectitudinea concluziei instanței de apel, care a examinat prezenta cauză penală fără careva abateri de la normele de procedură și corect a apreciat probele cercetate sub toate aspectele, iar în hotărârea adoptată a realizat o justă interpretare și aplicare a normelor de procedură penală, decizia adoptată fiind întemeiată și riguros argumentată, faptelor comise de inculpat i s-a dat o încadrare juridică corectă, motivarea soluției fiind bazată pe probele

administrare în cadrul procesului penal și verificate în ședința de judecată a instanței de apel.

Concluziile expuse pe larg de către instanța de apel în decizia sa, sunt juste iar criticile recurențelor nu constituie temeiuri de a răsturna situația în prezenta cauză, ce ar necesita intervenția instanței ierarhic superioare, în sensul casării hotărârii judecătorești adoptate de instanța de apel, care a respectat exigențele prevăzute de art. 414 Cod de procedură penală și a judecat conform legii cauza penală în privința lui Vacarciuc Valeriu, în fapt și în drept, ceea ce impune incontestabil concluzia de respingere a recursului ordinar, ca inadmisibil, cu menținerea deciziei instanței de apel.

7. În conformitate cu prevederile art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E :

Respinge ca inadmisibil recursul ordinar declarat de către inculpat și avocatul acestuia, Șcheau Igor, împotriva deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Comrat din 01 octombrie 2018, în cauza penală în privința lui *Vacarciuc Valeriu*, cu menținerea hotărârii atacate.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la 19 februarie 2019.

Președinte:

Iurie Diaconu

Judecători:

Liliana Catan

Ion Guzun

Maria Ghervas

Victor Burduh